

Abstrakt

Autorka se v této práci zabývá obdobím úpadku islámského radikalismu v bosňáckém etnickém prostoru v 90. letech 20. století a počátku 21. století. Věnuje se oblasti Federace Bosny a Hercegoviny, distriktu Brčko, které je spravováno jak Federací, tak Republikou Srbskou, a regionem Sandžak, který leží zčásti na území Černé Hory a zčásti na území Srbska. S islámským radikalismem jsou v současnosti spojovány dva proudy, a to salafismus a z něj vycházející wahhábismus. Autorka se podrobněji věnuje rozmachu salafistického hnutí v Bosně a Hercegovině během války (1992–1995). V souvislosti s tím klade důraz na roli zahraničních charitativních organizací a arabských bojovníků v zemi, jejichž aktivity byly, vzhledem k určité kontroverzi, Bosňáky nahlíženy spíše negativně. Samotný počátek úpadku radikalismu v zemi lze datovat od roku 1995, kdy byl nastolen mír a následkem kterého se většina šířitelů salafismu vracela do rodných zemí. Výrazným mezníkem se stalo 11. září, které obrátilo pozornost nejen Bosňáků, ale i mnoha zahraničních autorů vůči islámskému radikalismu. Zásadním předělem, byla změna zahraničněpolitické orientace Turecka na Balkán. To se prostřednictvím vládních organizací TİKA a Diyanet a nevládního Gülenova hnutí stalo nejvýznamnějším aktérem v zemi. Mimo finanční výpomoc a rekonstrukční programy je organizován i náboženský život muslimských věřících, který je tak chráněn před vlivem radikálních doktrín. Regiony s vysokou koncentrací stoupenců salafismu jsou Brčko a Sandžak. I zde se však salafisté setkávají s odmítavým postojem a vlivem této skutečnosti někteří z nich svou domovinu opouští.